

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu Veroniky Juříčkové a soudců Tomáše Langáška a Filipa Dienstbiera v právní věci žalobkyně: **Taiko, a.s.**, sídlem Spodní 7, Praha 5, zastoupená Mgr. Jakubem Valentou, advokátem, sídlem Římská 103/12, Praha 2, proti žalovanému: **Úřad průmyslového vlastnictví**, sídlem Antonína Čermáka 2a, Praha 6, **za účasti:** P. B., zastoupený Mgr. Davidem Štúlou, advokátem, sídlem Eliášova 266/3, Praha 6, týkající se žaloby proti rozhodnutí předsedy žalovaného dne 27. 11. 2017, č. j. O-513015/D17080132/2017/ÚPV, o kasační stížnosti osoby zúčastněné na řízení proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 17. 2. 2021, č. j. 9 A 52/2018 - 74,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost osoby zúčastněné na řízení **s e z a m í t á .**
- II. Osoba zúčastněná na řízení a žalovaný **n e m a j í** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Osoba zúčastněná na řízení **j e p o v i n n a** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ve výši **4 114 Kč**, a to do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobkyně Mgr. Jakuba Valenty, advokáta.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení případu

[1] Rozhodnutím ze dne 18. 7. 2017, č. j. O-513015/D15104888/2015/ÚPV, žalovaný zamítl návrh žalobkyně na prohlášení slovní ochranné známky č. 348182 ve znění „TRDLO“ (ve vlastnictví osoby zúčastněné na řízení) za neplatnou. Žalobkyně návrh

odůvodnila tím, že napadená ochranná známka postrádala pro výrobky a služby ve třídách 30, 32 a 43 mezinárodního třídění výrobků služeb, pro které byla zapsána, rozlišovací způsobilost ve smyslu § 4 zákona č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách a o změně zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (zákon o soudech a soudcích), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochranných známkách“). Žalobkyně v této souvislosti uvedla, že se v případě označení *trdlo* jedná o označení obvyklé v českém jazyce, které je užíváno jako druhové označení výrobků. Běžný spotřebitel si pod označením *trdlo* představí *trdelník*, oba výrazy je tak nutno považovat za synonyma. Spotřebitel si pod tímto označením přímo nevybaví výrobek vlastníka ochranné známky (osoby zúčastněné na řízení). Žalovaný však s ohledem na nedostatečnost důkazů předložených žalobkyní a s ohledem na výsledek dřívějšího řízení ve věci zápisu kombinované ochranné známky ve znění „STAROČESKÉ TRDLO“, jejímž vlastníkem je rovněž osoba zúčastněná na řízení, odmítl názor žalobkyně, že by výraz *trdlo* byl vžitým názvem tradičního sladkého pekařského výrobku označovaného jako *trdelník*.

[2] Žalobkyně se proti rozhodnutí žalovaného bránila rozkladem, který předseda žalovaného rozhodnutím označeným v záhlaví zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. V odůvodnění rozhodnutí uvedl, že důkazy, které žalobkyně v řízení předložila, v převážné míře nic nevypovídají o užívání výrazu *trdlo* v době zápisu ochranné známky. Tvzení žalobkyně obsažená v návrhu neprokázaly ani nedatované fotografie, na nichž je zachyceno užití sporného výrazu. Dle předsedy žalovaného pocházejí doklady předložené žalobkyní z let 2004 až 2010, případně nejsou vůbec datovány, tudíž nemají vypovídací hodnotu k datu zápisu napadené ochranné známky do rejstříku, k němuž došlo dne 2. 9. 2015. Zároveň z nich vyplývají pouze ojedinělé výskyty použití výrazu *trdlo* jako synonyma výrobku *trdelník*. Nově žalobkyní navržené důkazy (tzv. printscreeny výsledků vyhledání hesla *trdlo* ve vyhledávači Google) předseda žalovaného neakceptoval, neboť žalobkyně nezdůvodnila, proč tyto podklady nemohla předložit již v řízení před žalovaným. Argumentace rozhodnutím vydaným ve věci kombinované ochranné známky „STAROČESKÉ TRDLO“ ze dne 16. 3. 2012 byla dle předsedy žalovaného možná z toho důvodu, že v něm byla hodnocena také rozlišovací způsobilost samostatného výrazu *trdlo*. Předseda žalovaného v této souvislosti uvedl, že se sice výraz *trdlo* vztahuje k výrobku, avšak způsobem, který není obvyklý. Zároveň konstatoval, že rozlišovací způsobilost konkrétního označení není podmíněna znalostí jeho významu průměrným spotřebitelem, jak se domnívá žalobkyně, nýbrž je podstatné, zda dané označení dokáže výrobek odlišit od výrobků jiných osob.

[3] Na základě podané žaloby Městský soud v Praze rozhodnutí předsedy žalovaného zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Městský soud vycházel z toho, že žalobkyně podala návrh na prohlášení slovní ochranné známky za neplatnou s odůvodněním, že ji tvoří označení, které jako identifikace sladkého pekařského výrobku „zdruhovělo“, a tedy se stalo běžným již před zápisem ochranné známky. Dle městského soudu proto byly v souzené věci relevantní i důkazy dokládající skutečnost, že výraz *trdlo* byl v období před zápisem ochranné známky vnímán spotřebitelskou veřejností a užíván obdobně jako *trdelník*. Žalovaný dle městského soudu nezohlednil, že již od roku 2004 byl výraz *trdlo* užíván jako označení pro druh sladkého pečiva prodávaného zejména veřejně na trzích, tedy na místech přístupných široké spotřebitelské veřejnosti, dále v receptech a komentářích na webových stránkách (rovněž přístupných široké spotřebitelské

pokračování

veřejnosti), o čemž svědčí žádosti uživatelů internetu o poskytnutí receptů na tento druh sladkého pečiva a jejich hodnocení. Dále žalovaný pominul také část odpovědi Ústavu pro jazyk český Akademie věd České republiky (dále jen „ÚJČ“) poskytnuté k dotazu, zda je slovo *trdlo* užíváno jako obecné označení pro sladkou pochoutku z kynutého těsta. K tomu ÚJČ uvedl, že se v hovorové praxi slovo *trdlo* jako označení sladkého pečiva používá, což dovodil z deníků a novin z let 2004 až 2009 zaznamenaných v Českém národním korpusu. Stejně tak vystoupení tehdejšího moderátora TV Nova Ladislava Hrušky na webových stránkách televize nelze dle městského soudu vnímat pouze jako jednorázové vystoupení nezaznamenané širokou veřejností, šlo-li o propagátora receptů působícího v masovém médiu s vysokou sledovaností veřejnosti. K nedatovaným fotografiím (doprovázejícím tvrzení a další důkazy žalobkyně) městský soud konstatoval, že jejich dataci bylo možné ve spolupráci s žalobkyní alespoň rámcově upřesnit. Jelikož užití označení není spojeno s konkrétní osobou, městský soud dovodil, že běžný spotřebitel nedokáže rozlišit a určit, kdo konkrétně vyrábí nebo uvádí dané výrobky na trh. Označení *trdlo* se tedy dle městského soudu dostalo do povědomí veřejnosti jako běžné slovo používané pro konkrétní pekařský výrobek. Městský soud nepřisvědčil názoru předsedy žalovaného, že závěry vyslovené v jeho rozhodnutí ze dne 16. 3. 2012, vydaném ve věci zápisu kombinované ochranné známky „STAROČESKÉ TRDLO“, jsou bez dalšího přenositelné a aplikovatelné také na řízení o neplatnosti slovní ochranné známky „TRDLO“. V této souvislosti uvedl, že v případě samostatného označení *trdlo* nelze automaticky vycházet ze závěrů vyslovených ve vztahu ke kombinované ochranné známce „STAROČESKÉ TRDLO“, u které je sporný výraz obohacen o přívlastek navozující tradici a zeměpisné určení, nadto je vyveden dekorativním písmem a doplněn o obrazové znázornění pečiva (stran grafického vyobrazení kombinované ochranné známky Nejvyšší správní soud odkazuje na bod 66 napadeného rozsudku).

II. Kasační stížnost, vyjádření žalobkyně a replika stěžovatele

[4] Osoba zúčastněná na řízení jako vlastník dotčené ochranné známky (dále též „stěžovatel“) podala proti rozsudku městského soudu kasační stížnost. Stěžovatel namítl, že posouzení zápisné způsobilosti a zaměnitelnosti ochranných známek je věcí správního uvážení žalovaného, takže městskému soudu příslušelo v soudním řízení zkoumat pouze to, zda žalovaný při hodnocení důkazů postupoval řádně a logicky. Dle stěžovatele městský soud účelově upřednostnil pouze ty z provedených důkazů, jež mají prokazovat závěr o „zduhování“ sporného označení *trdlo*. Již však nezohlednil, že důkazů svědčících o „zduhování“ výrazu bylo malé množství, ačkoli v případě mnohaletého užívání druhového označení by jich měly být desítky či stovky. Stěžovatel napadl také to, že městský soud neřešil datum pořízení důkazů nebo jejich zdroj. Zpochybnil rovněž vystoupení moderátora Ladislava Hrušky v TV Nova a jeho vliv na povědomí široké veřejnosti. Měl za to, že uvede-li i sebestupulárnější osoba v médiích nesmysl, neznamená to, že veřejnost tento nesmysl přijme za svůj. Městský soud dle stěžovatele zároveň nehodnotil důvěryhodnost provedených důkazů, které se navíc vztahují k období, jež významně předchází datu provedení zápisu. Takové důkazy by dle stěžovatele bylo možné zohlednit pouze v případě, že by jimi prokazované skutečnosti platily i k datu zápisu. Pokud se výraz *trdlo* užívaný ve smyslu *trdelník* objevilo v tisku v konkrétním období, je tato skutečnost relevantní pouze v případě, že se v totožném smyslu toto slovo objevovalo v potřebné intenzitě až do roku 2015, kdy došlo k zápisu ochranné známky. Stěžovatel nesouhlasil ani s důvody, pro které městský soud nepřiznal relevanci rozhodnutí

vydanému ve věci zápisu kombinované ochranné známky „STAROČESKÉ TRDLO“. Měl za to, že předseda žalovaného se v dřívějším rozhodnutí vyjádřil také ke slovu *trdlo* s tím, že coby označení výrobku *trdelník* je typické pouze pro osobu stěžovatele.

[5] Žalobkyně se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnila se závěry napadeného rozsudku městského soudu. Poukázala na skutečnost, že ačkoli stěžovatel městskému soudu vytýká, že posuzoval otázku, kterou neměl, následně s jeho věcným posouzením v kasační stížnosti polemizuje. Podle názoru žalobkyně postupoval městský soud řádně, neboť soudně přezkoumal zákonnost vydaných rozhodnutí správních orgánů. Způsob, jakým stěžovatel zpochybnil důkaz související s vystoupením moderátora Ladislava Hrušky, jde dle názoru žalobkyně zcela proti smyslu a účelu institutu ochranné známky. Žalobkyně rovněž uvedla, že rozhodná není důvěryhodnost zdroje důkazu, nýbrž dopad na běžné spotřebitele.

[6] Stěžovatel reagoval na vyjádření žalobkyně podáním repliky, v níž poukázal na části napadeného rozsudku, v nichž měl městský soud překročit meze soudního přezkumu. Stěžovatel se domníval, že městský soud se při přezkumu nezabýval pouze zákonností vydaných správních rozhodnutí, nýbrž sám důkazy hodnotil, nezabýval se však jejich věrohodností. Dopustil se tedy stejné vady, jakou v rozsudku vytýká žalovanému, neboť důkazy nehodnotil ve všech vzájemných souvislostech. Uvedl-li městský soud, že je při hodnocení důkazů nutné přihlížet k jejich dopadu do povědomí průměrného spotřebitele, nijak tento závěr neodůvodnil.

[7] Žalovaný práva vyjádřit se ke kasační stížnosti a k vyjádření žalobkyně nevyužil.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[8] Nejvyšší správní soud kasační stížnost posoudil a dospěl k závěru, že není důvodná.

[9] Pokud stěžovatel v úvodu kasační stížnosti namítá, že městský soud překročil meze soudního přezkumu s odůvodněním, že posuzování rozlišovací způsobilosti ochranné známky přísluší pouze správnímu orgánu v rámci správního uvážení (s odkazem na rozsudek ze dne 27. 10. 2005, č. j. 7 A 1/2002 - 66), Nejvyšší správní soud k tomu uvádí, že taková judikатурní linie skutečně existovala, avšak pouze do usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 4. 2014, č. j. 8 As 37/2011 - 154, č. 3073/2014 Sb. NSS. V něm rozšířený senát vyslovil, že způsobilost zápisu ochranné známky je odvislá nikoli od správního uvážení, ale výkladu neurčitých právních pojmů, takže správní soudy mají pravomoc přezkoumávat příslušná rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních námitek v plném rozsahu. V rozporu se zákonem by tedy naopak byl postup, jehož se v souzené věci dovolává stěžovatel (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 5. 2014, č. j. 6 As 43/2013 - 68, bod 25).

[10] V projednávané věci je mezi účastníky řízení veden spor o to, zda výraz „TRDLO“, zapsaný jako slovní ochranná známka, má rozlišovací způsobilost (neboli distinktivnost) ve vztahu k výrobkům a službám, pro které byl zapsán, a tedy naplňuje tento neurčitý právní pojem (obdobně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2021 č. j. 6 As 304/2020 - 42).

pokračování

[11] Pozitivní definici ochranné známky obsahuje § 1a zákona o ochranných známkách, podle kterého *ochrannou známkou může být za podmínek stanovených tímto zákonem jakékoliv označení, zejména slova, včetně osobních jmen, barvy, kresby, písmena, číslice, tvar výrobku nebo jeho obal nebo zvuky, pokud je toto označení způsobilé a) odlišit výrobky nebo služby jedné osoby od výrobků nebo služeb jiné osoby a b) být vyjádřeno v rejstříku ochranných známek (dále jen "rejstřík") způsobem, který příslušným orgánům a veřejnosti umožňuje jasně a přesně určit předmět ochrany poskytnuté vlastníkově ochranné známky (pozn.: zvýraznění podtržením doplnil soud).*

[12] Pozitivní definici ochranné známky doplňuje negativní vymezení v podobě překážek zápisu, jež obsahuje § 4 zákona o ochranných známkách. Podle tohoto ustanovení zákona se do rejstříku *nezapíše označení,*

a) které nemůže tvořit ochrannou známkou ve smyslu § 1a,

b) které nemá rozlišovací způsobilost,

c) které je tvořeno výlučně označeními nebo údaji, které mohou sloužit v obchodě k určení druhu, jakosti, množství, účelu, hodnoty, zeměpisného původu nebo doby výroby výrobků nebo poskytnutí služeb nebo k označení jiných jejich vlastností,

d) které je tvořeno výlučně označeními nebo údaji, jež se staly obvyklými v běžném jazyce nebo v poctivých a zavedených obchodních zvyklostech, (...).

[13] Žalovaný v řízení zahájeném na návrh třetí osoby prohlásí ochrannou známkou za neplatnou, *pokud byla zapsána v rozporu s § 4 nebo přihláška nebyla podána v dobré víře (§ 32 odst. 1 zákona o ochranných známkách).* Podle odst. 2 téhož ustanovení zákona platí, *že byla-li ochranná známka zapsána v rozporu s § 4 písm. b) nebo c) anebo d), nebude prohlášena za neplatnou, pokud v důsledku užívání získala před zahájením řízení o návrhu rozlišovací způsobilost pro výrobky nebo služby, pro které je zapsána.*

[14] V obecné rovině se k rozlišovací způsobilosti jako základní podmínce Nejvyšší správní soud vyjádřil v rozsudku ze dne 22. 7. 2011, č. j. 7 As 35/2011 - 246, v němž reflektoval také relevantní judikaturu Soudního dvora EU. Konstatoval, že smyslem citovaného § 32 odst. 1 zákona o ochranných známkách, který umožňuje prohlásit ochrannou známkou za neplatnou, *„je neposkytnout ochranu takovému označení, které neplní funkci ochranné známky, tj. funkci označení původu, čili není schopno zákazníkovi (zájemci o koupi) jednoznačně a nezaměnitelně identifikovat výrobek s jeho původcem (...). Tuto funkci z povahy věci nemohou plnit označení popisná, která nemají rozlišovací způsobilost či slouží výlučně k označení druhu, jakosti, množství, účelu, hodnoty, zeměpisného původu nebo doby výroby výrobků nebo poskytnutí služby nebo k označení jiných jejich vlastností. Registrace takových označení by popřela uvedený účel ochranné známky a v důsledku toho by byli vyloučeni či podstatně omezeni konkurenti vyrábějící výrobek či nabízející službu v rámci stejného odvětví, kterou dané označení popisuje a došlo by k narušení poctivé a svobodné soutěže v rámci daného odvětví“.* Základní funkcí ochranné známky je tedy zaručit spotřebiteli (konečnému uživateli) totožnost původu zboží nebo služby, aby je mohl odlišit od jiných, což představuje záruku, že všechno zboží nebo služby, které ochranná známka označuje, bylo vyrobeno nebo byly služby poskytnuty pod dohledem jediného podniku, kterému může být přisouzena odpovědnost za jejich jakost (viz např. rozsudek Soudního dvora EU ze dne 18. 6. 2002 ve věci C-299/99, *Philips*, bod 30). Rozlišovací způsobilost je nutné posuzovat s přihlédnutím k předpokládanému vnímání dotčené skupiny zboží

nebo služeb průměrným spotřebitelem, běžně informovaným a přiměřeně pozorným a obezřetným (rozsudek Soudního dvora EU ze dne 16. 7. 1998 ve věci C-210/96, *Gut Springenheide a Tusky*, bod 31).

[15] Z napadeného rozsudku je patrné, že městský soud se při soudním přezkumu vydaných správních rozhodnutí shora uvedenými hledisky řídil, když akcentoval, jakým způsobem slovo *trdlo* vnímají návštěvníci vánočních trhů, čtenáři webových stránek s recepty a komentáři či diváci pořadů s recepty na jedné z nejsledovanějších tuzemských televizních stanic jako masového média. Nejvyšší správní soud nepřisvědčil stěžovatelovým výtkám, že se městský soud při hodnocení důkazů zaměřil pouze na jejich dataci a výskyt slova *trdlo*. Městský soud podrobně analyzoval obsah jednotlivých důkazů a jejich povahu, včetně toho, jaký mají dopad do povědomí průměrného spotřebitele. Stěžovatel nekonkretizoval, na co konkrétně by se měl městský soud zaměřit při posuzování a hodnocení toho, zda sporné označení bylo v určitém období pojímáno jako druhové. Podle názoru Nejvyššího správního soudu se městský soud správně zaměřil právě na ty okolnosti, jež jsou s ohledem na předmět řízení podstatné. Zahájila-li žalobkyně řízení o neplatnosti ochranné známky z toho důvodu, že pokládala označení *trdlo* za druhové, a tedy nemající rozlišovací způsobilost ve smyslu § 4 zákona o ochranných známkách, bylo nezbytné zkoumat právě to, jaký je výskyt sporného označení, jakož i jeho kontext a vnímání průměrným spotřebitelem (tj. zda si je spotřebitel jednoznačně a nezaměnitelně spojí právě s konkrétním výrobcem – zde stěžovatelem).

[16] S tím souvisí také další stěžovatelem napadený závěr městského soudu, že pokud žalobkyně tvrdila „zdruhovění“ výrazu *trdlo* před datem zápisu ochranné známky, bylo nutné zohlednit důkazy vztahující se k tomuto období. K tomu Nejvyšší správní soud ve shodě s městským soudem konstatuje, že bezpodmínečné trvání na tom, že za relevantní lze považovat pouze ty doklady užití konkrétního výrazu coby druhového označení, které jsou datovány bezprostředně „v okolí“ data zápisu sporné ochranné známky, by v konečném důsledku znamenalo, že by nebylo možno užít např. relevantní historické podklady vážící se k označením, jež „zdruhověla“ před delší dobou. Takový přístup nedůvodně zužuje prostor pro dokazování tomu, kdo se neplatnosti ochranné známky dovolává. Jak navíc správně uvedl již městský soud, důkazy předložené žalobkyní pokrývají v celkovém souhrnu období od roku 2004 do roku 2015, přičemž přihlášku ochranné známky podal stěžovatel dne 18. 4. 2014 a ochranná známka byla zapsána dne 2. 9. 2015. Byť je pravda, že u některých internetových článků není zřejmé datum jejich publikace, Nejvyšší správní soud souhlasí s hodnocením městského soudu, že v takovém případě bylo možno vyjít z dat připojených uživatelských komentářů či jejich žádostí o poskytnutí receptů. Odhlížet nelze ani od toho, že některé dokumenty založené ve správním spisu (zachycující obsah článků) jsou označeny datem tisku 19. 11. 2015, z čehož lze dovodit, že tyto články byly na webových stránkách dostupné i po datu zápisu ochranné známky.

[17] Stran zpochybnění důvěryhodnosti některých provedených důkazů, zejména vystoupení moderátora Ladislava Hrušky v TV Nova, Nejvyšší správní soud konstatuje, že podstatný je pohled průměrného spotřebitele a působení na něj, nikoli subjektivní přesvědčení stěžovatele. Městský soud proto nepochybil, zohlednil-li, že se v případě jmenovaného moderátora jednalo o vystoupení propagátora receptů v masovém médiu, které působí a ovlivňuje širokou veřejnost. Tuto, jakož i další okolnosti vyplývající

pokračování

z podkladů předložených žalobkyní, bylo nutné s přihlédnutím k výše uvedeným východiskům plynoucím z judikatury posoudit jednotlivě a ve všech vzájemných souvislostech. V tom však správní orgány obou stupňů pochybily, jak správně konstatoval městský soud.

[18] Jak již bylo uvedeno, rozlišovací způsobilost (neboli distinktivnost) ochranné známky nelze posuzovat pouze technicky, nýbrž je nutno s ohledem na výše citovanou judikaturu zohlednit, zda průměrný spotřebitel je schopen podle ochranné známky identifikovat, že se jedná o produkt konkrétního výrobce. Ve vztahu k této otázce žalobkyně předložila důkazy, z nichž plyne, že slovo *trdlo* je veřejností užíváno jako označení *trdelníku* (tedy samotného pekařského výrobku), a to bez vazby na osobu stěžovatele. Relevantně tedy zpochybnila zápisnou způsobilost dotčené ochranné známky. Nižší četnost důkazů, na kterou upozornil stěžovatel, byla kompenzována skutečností, že se jednalo o záznamy výskytu slova *trdlo* v člancích šířených masovými médii (kromě TV Nova např. denním tiskem – viz k tomu též vyjádření ÚJČ předložené žalobkyní), které tedy mají značný vliv na širokou spotřebitelskou veřejnost.

[19] Ve vztahu k argumentaci týkající se odkazu na rozhodnutí předsedy žalovaného vydaného ve věci zápisu kombinované ochranné známky „STAROČESKÉ TRDLO“ Nejvyšší správní soud již dříve judikoval, že „každé přihlašované označení je nutné posuzovat vždy přísně individuálně. Významný vliv na výsledek mohou mít i drobné rozdíly. Zápis konkrétních označení do rejstříku ochranných známek zpravidla nezakládá legitimní očekávání, že bude zapsáno i jiné označení (i pokud by takovéto označení bylo vytvořeno obdobným způsobem jako zapsaná označení)“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2015, č. j. 9 As 22/2015 - 29, bod 43). Z uvedeného plyne, že při posuzování zápisné způsobilosti slovní ochranné známky „TRDLO“ nelze jednoduše vycházet pouze z toho, že v minulosti byla zapsána také kombinovaná známka „STAROČESKÉ TRDLO“ s příslušným obrazovým znázorněním (viz bod 66 napadeného rozsudku).

[20] Nejvyšší správní soud přisvědčuje stěžovateli do té míry, že odůvodnění městského soudu vztahující se k nemožnosti „automaticky“ aplikovat závěry vyjádřené v rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 16. 3. 2012 není zcela přehledné, a to zejména v části, v níž městský soud popisuje celkový procesní průběh věci. Městský soud však v bodu 69 napadeného rozsudku zcela jasně uvedl, že dříve zapsaná kombinovaná ochranná známka je odlišná od nyní posuzované, nelze tedy automaticky vycházet z toho, že dřívější rozhodnutí vyřešilo otázku rozlišovací způsobilosti slova *trdlo* i pro účely nyní posuzované ochranné známky. S uvedeným posouzením městského soudu se Nejvyšší správní soud ztotožňuje. V nyní projednávané věci je podstatné, že kombinovaná ochranná známka „STAROČESKÉ TRDLO“ sestává vedle výrazu *trdlo* také z přívlastku *staročeské*, které s sebou nese geografické, historické a kulturní konotace. Zároveň vzhledem k tomu, že se jedná o ochrannou známku kombinovanou, bylo nutno zohlednit také grafické provedení známky, jež zahrnuje nákras trdelníku a dekorativní písmo. Hodnocení samotného slova *trdlo* provedené v kontextu zapsané kombinované ochranné známky proto nelze bez dalšího vztahovat na posouzení rozlišovací způsobilosti slovní ochranné známky pouze ve znění „TRDLO“. Ani s touto námitkou tak stěžovatel neuspěl.

IV. Závěr a náklady řízení

[21] Na základě výše uvedených skutečností Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 poslední věty zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), zamítl.

[22] O nákladech řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., dle něhož má úspěšný účastník řízení právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel (osoba zúčastněná na řízení) neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Stejně tak nemá právo na náhradu nákladů řízení ani žalovaný.

[23] Procesně úspěšnou žalobkyni zastupoval v řízení před Nejvyšším správním soudem advokát, který učinil jeden úkon právní služby, a to vyjádření ke kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu]. Za tento úkon právní služby mu náleží odměna ve výši 3 100 Kč [§ 7 bodu 5 a § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu]. Podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu je třeba k odměně připočítat 300 Kč jako náhradu hotových výdajů. Protože je zástupce žalobkyně plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se odměna o částku odpovídající této dani. Celková náhrada nákladů řízení (včetně daně z přidané hodnoty) tedy činí 4 114 Kč. K jejímu uhrazení byla osobě zúčastněné na řízení stanovena přiměřená lhůta jednoho měsíce.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. srpna 2022

Mgr. Ing. Veronika Juříčková
předsedkyně senátu